

ĐURO SEDER

06.10.
05.11.
2024.

Đuro Seder - velikan hrvatskog slikarstva

Figuralnost kao umjetnički krajolik temeljna je odlika slikarstva Đure Sedera u njegovoj zreloj fazi, kako se to vidi na radovima izloženim na ovoj gotovo komornoj izložbi. Epifanični karakter posebno je naglašen u duhovnom prostoru počevši od Autoportreta s ručnikom, Ikara (Letača), homerskih motiva (Penelopa, Odisej), pa do kršćanskih motiva koji nastoje posvjedočiti i sebi svojstvenu monumentalnost (Krist i mnoštvo, Govor na Gori, Gospa s ruske ikone). Egzistencijalni usud slikar izražava dinamikom i strukturom geste koja uglavnom apstrahira prostor kako bi mogao pristupiti probijanju novih, i prije još nevidenih, mogućnosti likovnih ostvarenja.

Nakon Gorgone, alternativnih mutacija tijela i krajolika i vraćanja u "prostor slike" (nova slika je ipak i dalje slika), ovdje gustom i izdašnom "pastom" Seder istražuje osnovna slikarska prapočela bez geometrijskih načela, odreknućem od transcendencije, reducirajući sam umjetnički postupak na "materijalne pretpostavke" (tijelo, oko, svjetlo) ne bi li dohvatio onaj primarni naboj i njegovu emocionalnu toplinu važnu u procesu nastanka slike, kako prve tako i posljednje. Za razliku od Knifera koji "prasliku" traži u jednostavnoj univerzalnosti meandra, Seder povratak u bitni slikarski prostor, nakon maksimalne redukcije, praznine (u krajnjem smislu ontološke ne-suštine), lirske apstrakcije i drugih puteva, nalazi i ostvaruje u umjetničkom iskustvu koje je primarno antropološke biti, pa to i slika, bilo da se radi o njemu samom, homerskim likovima ili kršćanskim ikonama.

Marijan Grakalić

Đuro Seder, hrvatski slikar, akademik, profesor emeritus na Likovnoj akademiji u Zagrebu, rođen je u Zagrebu, 29. studenog 1927. godine. Pohađao je Prvu klasičnu gimnaziju a maturirao je 1946. godine na splitskoj Klasičnoj gimnaziji. Studij slikarstva diplomirao je 1951. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi profesora Antuna Mejzdića, dok je specijalizaciju za slikarstvo završio 1953. kod profesora Marina Tartaglie.

Bio je član umjetničke skupine

Gorgona od 1959. do 1966. godine.

Tijekom šezdesetih i sedamdesetih godina 20. stoljeća objavljivao je poeziju (časopisi: Razlog, Kolo, Forum, Republika), a 1978. godine tiskana mu je zbirka pjesama "Otac iz lonca".

Na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu predavao je od 1981. do 1998., a u razdoblju od 1983. do 1987. obnašao je dužnost dekana. Godine 2012. izabran u počasno zvanje profesor emeritus.

Samostalno izlaže od 1958. godine, a radovi mu se nalaze u mnogim nacionalnim i inozemnim galerijama i muzejima te privatnim zbirkama.

Bio je redoviti je član HAZU od 2000., a od 2011. godine obnašao je i funkciju voditelja Gliptoteke HAZU.

Dobitnik je mnogobrojnih priznanja i nagrada od kojih se izdvajaju Nagrada "Vladimir Nazor" za životno djelo (2001.), Odličje Danice s likom Marka Marulića (1996.) i Nagrada za životno djelo Hrvatskog društva likovnih umjetnika (2018.).

Premинуo je 2. svibnja 2022. godine u Zagrebu.

